

О вађењу репе

Пише: Драгомир Анђелковић
петак, 15 мај 2009 23:59

Знате народу причу, о мукотрпном чупању репе? Деда за репу – па када то није дало резултат – баба за деду, онда унук за бабу, и тако у недоглед. Е, у сличном духу резонује Растислав Динић. Добрица Ћосић је, наводно, расиста, а пошто га је Грбић бранио, а њега, када је он потом тужен, Анђелковић, Растислав изводи закључак: „Они су, схватам, расисти који и не знају да су расисти“.

Полазећи од те квалификације, коју је изнео на самом почетку свог текста, Динић је написао неколико збрканих и испразних страна – углавном испуњених личним увредама – усиљено покушавајући да припише Грбићу, па и мени, став да користимо расистичке стереотипе „као оправдање тврдње о неједнаком моралном статусу људских особина“.

Могу само да кажем – којешта. Да сам у праву лако ће се уверити свако ко прочита Грбићеве и моје текстове. Међутим, иако ми је јасно зашто нас Динић лажно оптужује, нисам могао да се не запитам из ког разлога он толико невешто и конфузно полемиче? Да ли је добио домаћи задатак, односно прихватио се посла, који надилази његове снаге?

Логично мишљење није тако лака ствар, као што на први поглед изгледа. То, очито, важи и за неке филозофе. Примера ради, Динић наводи пасус који је срж мог текста, из кога, иначе, недвосмислено произлази да је Грбић неосновано тужен – „Допринос појединих народа светској културној баштини драстично се разликује. Не ради се ту о заговарању било чије генетске инфериорности, већ о објективном сагледавању чињеница, из којих произлази да неки народи јесу цивилизацијски на нижем ступњу од других!“ После тога нам демонстрира шта је научио док се трудио да превазиђе „надмено незнање“ (које иначе, како с правом каже, не аболира незналице).

Он за став који заступам каже да је „широко прихваћен и у начелу – неоспоран“, иако покушавају да га оспоре културни релативисти. А онда одмах додаје: „Штавише, и сам би се сложио са извесним варијантама овог става“. У питању је логичка грешка због које би и у средњој школи добио јединицу из одговарајућег предмета, а камоли да би се извукао на факултету. Јер, ако Динић сам признаје да је нешто у начелу неспорно, несхватљиво је да се са тим понекад слаже, а понекад не. На њему је да то рашчисти сам са собом, а моје је да приметим да је сличног квалитета и остатак његовог текста, када год покушава да мисли (не улазим сада у његове ставове), а не подмеће мени или Грбићу нешто што нисмо рекли.

Добро. Делује да се Динић опробао у нечему што не уме да ради. Но, пада ми на памет, није искључено да се намерно потрудио да делује нелогично и конфузно. Можда је желео, по цену да сам испадне смешан и острашћен, да нам покаже чиме се служе бојовници тзв. Друге Србије и какав је њихов интелектуални капацитет? Можда је и неувијеним вређањем неистомишљеника, хтео да нам сликовито демонстрира, до које мере они не полемишу са њиховим ставовима, већ се окоме на људе?

Школа чији је, колико знам, Динић питамац – а то је Централноевропски универзитет у Будимпешти – представља Соросеву копију некадашње Кумровачке партијске школе. Са становишта научних критеријума, тај универзитет не постоји на мапи света, а за упис је од примарног значаја подобност. На њега се, уколико сам тачно упућен, уписују они амбициозни момци и девојке, који рачунају на то да та школа представља одскочну даску за локалне евроатлантске кадрове. Но, то не значи да многе од њих не гризе савест због тога што ради личне користи учествују у нечасним пословима.

Сврха Централноевропског универзитета није образовање стручњака и будућих научника, већ НАТО комесара за рад у периферним земљама. Суштински, без обзира на нови идеолошки оквир, све је у складу са речима Лава Троцког: „У виду наших комесара, ми ћемо добити нови комунистички ред самураја“. Отуда, Динић би морао добро да познаје технике дискредитације противника и манипулације јавношћу, а то што их ваљано не примењује, мени је индикатор да спада међу оне кандидате за комесаре који тргујући са ђавлом, ипак покушавају да му не продају душу.

Није искључено и да се Растислав служи шифрованим језиком, да нам каже да према нама има симпатије. Да вас подсетим на мото његовог текста: „Ја у школу идем, и добар сам ђак. Ко из школе бежи, деран је opak.“ Пошто Динић зна, да ми знамо, каква је његова школа, изгледа ми да нам у првом делу каже: „Ма не лупетам ја, изучио сам ја занат како треба.“ А у другом нам поручује: „Ко се одупире идеолошком једноумљу које се на њој предаје, и од стране њених дипломаца и доктораната потом шири светом, тај је прави борац за правду“. *Жути деран (Yellow kid)*, јунак чувеног стрипа са краја 19. века, био је домишљати, опаки критичар свих друштвених зала своје епохе! Можда баш ту лежи кључ за читање текста „О opakим деранима“, српског родољуба који изнутра подрива евроатлантске ешелоне! Или, уз ризик да ме туже због позитивног вредновања свог народа, због многим Србима урођеног човекољубља и добронамерне жеље да се све види у ружичастом свету, ипак наивно грешим?